

El comerç de notícies

Dimecres, 26 de maig de 2004, el **Parlament** català encomana al govern un informe sobre els ajuts a la premsa en els darrers 10 anys. Tela marinera. Relació causa-efecte amb un altre informe, aquest apòcrif, sobre l'orientació dels mitjans de comunicació i la seva situació financera, que **CiU** airejava a principis de maig. Eufemismes a banda, ara es tracta de posar en evidència els botiflers que no han respectat les regles del joc: en política, com en la guerra (preventiva) segle vint-i-u, tot és permès menys matar el missatger. Total: abans no acabi l'any el **Tripartit** farà safareig sobre les subvencions, subscripcions i altres ajuts que hagi rebut la premsa diària en la darrera dècada.

Divendres, 26 de maig de 1626, el dramaturg **Ben Jonson**, col·lega de Shakespeare, estrena al teatre *The Swan* de Londres una comèdia virulen-

ta: *The Staple of News*. Dit en català planià: *El comerç de notícies*. Jonson du a terme un acte vindicatiu contra una forma nova, espúria, de transmetre notícies: el periodisme. Perquè abans del segle XVII, el teatre era el mitjà popular de comunicació social. A més de reflexionar sobre l'impacte de la impremta, l'autor posa a la picota la voracitat dels comerciants

- El veritable periodisme és
- intencional: fixa un objectiu
- precís i provoca un canvi

de notícies que busquen desesperadament alguna cosa, verdadera o falsa, per tal de poder vendre. I de com la **Guerra dels Trenta Anys** afavoreix el negoci periodístic alimentant la fam de notícies dels europeus de l'època. Els sona? **Orson Welles** a *Ciudadà Kane* fa dir al Gran Editor **Hearst** tot replicant un reporter destacat a la guerra de Cuba: "Vostè escriu la notícia que jo m'encarrego de la guerra".

L'informe del Tripartit posarà les vergonyes a l'aire dels comerciants de notícies. La seva autoproclamada independència ideològica, professional i *tutti quanti*. Tot plegat una rònega botiga de notícies al millor postor? O bé la premissa: **1)** un cínic és humà; **2)** un periodista és humà; i **3)** per tant, un periodista és cínic. I ara la paradoxa segons el periodista **Ryszard Kapuscinski**, "els cínics no serveixen per aquest ofici". Perquè el veritable periodisme, diu, és intencional: fixa un objectiu i intenta provocar un tipus de canvi. Quin vol el periodisme català del 2004?

30-5-04